

*“La seguretat
alimentària té un preu
i l'hauréem de pagar
entre tots. No només
aquell que hi estiga
disposat i pugui
adquirir cada dia
al mercat productes
de molta qualitat.*

*La seguretat
alimentària ha de ser
per a tothom, no per a
una determinada elit.
I el sector i les
administracions
hauran de vetllar
perquè això siga així”*

De vaques boges, casos de febre aftosa i de llengua blava, diuen els ramaders, que al llarg de la història sempre n'hi ha hagut, però que mai fins ara s'havien convertit en un problema d'abast social. Només havien interessat els mateixos ramaders afectats, i para de comptar. Avui dia, però, la informació està a l'abast de tothom i, precisament per això qualsevol crisi té repercussions molt més grans. La informació s'ha de donar, defensen ells mateixos, però es pregunten alhora si és realment equilibrat el que està passant: que una crisi alimentària cree unes alarmes socials que qüestionen tot un sistema, la feina de tothom, tots en el mateix sac. Segurament tenen raó. Que en un moment determinat una fàbrica de farines de carn per elaborar pinsos comet un error en la manipulació d'alguns productes que contaminen aquest aliment per als animals, i provoca el cas de les vaques boges, segurament no vol dir que totes les empreses del sector actuen igual. Però el sector no es pot permetre aquests errors. Perquè allò que havia estat una bona idea per reduir costos, al cap i a la fi, pot acabar ensorrant tot un seguit d'empreses, de les quals depenen moltes famílies.

El mal ja està fet. Les granges s'han buidat d'animals, molts han estat sacrificats, les vendes s'han reduït i els preus en origen trigaran a recuperar-se del tot. Però ara ve la part més difícil: tornar a començar. I és, precisament aquest moment, el que ha d'aprofitar el sector ramader per reflexionar sobre la forma desordenada com ha anat creixent aquests últims anys, impulsat per una indústria càrnia i de transformació que no ha parat d'incrementar la productivitat. Però a costa de què? Doncs d'un sistema de producció cada vegada més in-

Tornar a començar

dustrialitzat, capaç d'abastir d'aliments una gran població a preus assequibles, però que potser ha relaxat alguns controls. Es podrà posar ordre allà on durant tants anys ningú no s'ha preocupat per establir unes mínimes línies a seguir? La resposta és que s'haurà de fer, perquè la legislació europea, espanyola i autonòmica, anirà imposant a poc a poc noves restriccions sanitàries, mediambientals, de transport d'animals, etc. La seguretat alimentària té un preu i l'hauréem de pagar entre tots. Primer, el productor, que haurà de reorientar les explotacions. Però també el consumidor. No només aquell que hi estiga disposat i pugui adquirir cada dia al mercat productes de molta qualitat. La seguretat alimentària ha de ser per a tothom, no per a una determinada elit. I el mateix sector i les administracions hauran de vetllar perquè això siga així.

Les crisis, diuen els experts, sempre acaben fent evolucionar cap a millor tots els sectors. Aquelles mesures de seguretat a què abans no s'havia donat tanta importància ara, de colp i volta, es converteixen en imprescindibles. Això ha passat en tots els sectors, i esperem que el ramader no siga, en cap cas, una excepció.

Coordinació: Bàrbara Amorós.

Assessors editorials: Pere Anrúbia, Jordi Cuenca.

Col·laboradors: Anna Burjalés, Joan Celià, Martí Crespo, Joan Esculies, Núria Farell, Rafa Gil, Pep Minuesa, Jordi Play, Pere Puig, Meritxell Roca, Àlvar Valls, Rogeli Vázquez.